

ปัญหากฎหมายอายุความตามกฎหมายอาญา¹

เสกสันติ จันทะมงคล²

การกำหนดอายุความตามกฎหมายอาญา มีหลายประเทศที่กำหนดให้บางฐานความผิดไม่มีอายุความ เช่น ความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Genocides) หรืออาชญากรรมต่อมนุษยชาติ (Crime against humanities) ที่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะหลบหนีไปนานแค่ไหนก็ตาม รัฐได้รับความเสียหายสามารถที่จะนำตัวมา ดำเนินคดีและลงโทษได้เสมอ และในกลุ่มประเทศ ที่ใช้ประมวลกฎหมาย รวมถึงประเทศไทยเองใช้หลัก กฎแห่งการลืม (La loi de l'oubli) คือเวลาล่วงเลยไปนานเท่าใดความทรงจำ ก็ยิ่งน้อยลง เท่านั้น เพราะความจำในเหตุการณ์ที่ผ่านไป ก็ลดลง ความยากในการพิสูจน์ทั้งทางฝ่ายโจทก์ และฝ่ายจำเลยยิ่งเพิ่มขึ้น โอกาสผิดพลาดยิ่งมากขึ้น แต่เนื่องจากในปัจจุบันนั้นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ศาลจะรับฟังพยานหลักฐานเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น ในบางคดีเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญ ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดยอมจำนนด้วยหลักฐาน ทำให้เหตุนี้แม้ว่าความทรงจำจะเลือนจางหายไป แต่พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ก็เข้ามาช่วยแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ การกำหนดอายุความในความผิดในคดีอาญา จึงมีความไม่เหมาะสมในปัจจุบัน การกำหนดอายุความจึงต้องคำนึงลักษณะของความผิดร้ายแรงของฐานความผิดด้วย เพื่อให้ไม่มีผู้ใดได้รับประโยชน์ จากการหลบหนีกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เนื่องจากคดีขาดอายุความได้อีกต่อไป

ปัญหาประการแรกคือ ปัญหาด้านการกำหนดอายุความของกฎหมายในความผิดต่อรัฐธรรมนูญร้ายแรง การกำหนดอายุความการดำเนินคดีอาญา ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการกำหนดอายุความฟ้องร้อง การกำหนดอายุความระหว่างการดำเนินคดี หรือการกำหนดอายุความ การบังคับโทษ หรือ อายุความล่วงเลยของไทย ได้บัญญัติมาเป็นเวลานานโดยแก้ไขครั้งล่าสุดเมื่อ พ.ศ.2500 นับเป็นเวลากว่า 60 ปีแล้ว และไม่สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ซึ่งปรัชญาทฤษฎีต่าง ๆ เศรษฐกิจในด้านการเมือง กฎหมาย มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก ทำให้หลักปฏิบัติของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของต่างประเทศมีการเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน โดยเห็นได้ชัดตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ผ่านมา มีการขยายตัวของเศรษฐกิจ การคมนาคมที่รวดเร็ว

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายอายุความตามกฎหมายอาญา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์ และรองศาสตราจารย์พิมพ์ใจ รื่นเรือง.

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดขอนแก่น คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้เกิดอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ๆ เช่นคดียาเสพติดข้ามชาติ คดีการก่อการร้าย เป็นต้น และโลกทุกวันนี้เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ การติดต่อสื่อสาร มีการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างกัน สามารถดำเนินการ ได้อย่างรวดเร็วไร้ขีดจำกัดทางพรมแดน ทำให้เป็นสิ่งแวดล้อมความสะดวก และเปิดช่องให้ผู้กระทำความผิด ใช้เป็นสิ่งป้องกันตนเองได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดอาญาที่มีลักษณะร้ายแรง ซึ่งความผิดร้ายแรง ถือเป็นความผิดที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยภายในรัฐ ในระบบประมวลกฎหมายจะเน้นให้มีการกำหนดอายุความ ในการฟ้องคดีอาญา โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเรื่อง กฎแห่งการลืม ซึ่งเชื่อว่าเวลาล่วงเลยไปนานเท่าใด ความทรงจำก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น ความจำในเหตุการณ์ที่ผ่านไปก็ลดลง ความยากในการพิสูจน์ทั้งทางฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลยยิ่งเพิ่มขึ้น³ โอกาสผิดพลาดยิ่งมากขึ้น เวลาที่ได้หลบหนีไปนั้น จึงเป็นโทษที่ลงแก่บุคคลนั้นแล้ว แต่ในปัจจุบันได้มีเทคโนโลยีที่ ก้าวหน้าทันสมัยทำให้การพิสูจน์ความผิดนั้นต้องอ้างอิงโดยหลักการทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นผลที่ แน่นนอนและแม่นยำมาก อีกทั้งการติดต่อสื่อสารเป็นไปได้อย่างง่ายดาย และมีการคมนาคมที่ สะดวกสบายในการหลบหนีเป็นอย่างมาก ทำให้เป็นอุปสรรคในการที่จะจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ภายในอายุความทางกฎหมายอาญาที่กำหนดไว้ และคดีอาญาจะใช้หลักเรื่องอายุความสะดุดหยุดลงตามคดีแพ่งมาใช้ไม่ได้ จึงเป็นเงื่อนไขที่ให้โอกาสแก่ผู้กระทำความผิดหลบหนีจากกระบวนการยุติธรรม ส่งผลทำให้กฎหมายอาญาที่บังคับใช้อยู่นั้นน่าเชื่อถือ และไม่ได้มีการปฏิบัติอย่างจริงจัง และเมื่อพิจารณาถึงสภาพความเป็นจริงที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี จึงควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับอายุความในกรณีหลบหนีความผิดอาญาแผ่นดินบางลักษณะที่ร้ายแรง เพื่อที่จะขจัดปัญหาเหล่านี้ให้หมดไป และเป็นสิ่งที่กระตุ้นเตือนใจให้ประชาชนนั้นเคารพ ซึ่งสิทธิของผู้อื่น ที่อยู่ในกรอบของกฎหมายเดียวกัน

ปัญหาประการที่สองคือ ปัญหาการกำหนดอายุความในความผิดอันยอมความได้ หรือเป็นความผิดต่อส่วนตัว อายุความของไทยนั้นในกฎหมายอาญามาตรา 96 เรื่องอายุความร้องทุกข์ในความผิดต่อส่วนตัว มีปัญหาที่ควรพิจารณาแก้ไขให้ซึ่งมีอยู่ว่า ในส่วนปัญหาเรื่องอายุความของการร้องทุกข์ ปัญหาในเรื่องของอายุความอันเป็นความผิดส่วนตัว ต้องดำเนินการฟ้องร้อง ภายในระยะเวลา 3 เดือน นับแต่ผู้เสียหายรู้เรื่องการกระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ซึ่ง เป็นระยะเวลาที่สั้นเกินไปไม่เหมาะสมกับพฤติการณ์และความร้ายแรงที่ได้รับผลกระทบของผู้เสียหาย จนทำให้คดีขาดอายุความ และการร้องทุกข์ของผู้เสียหาย ต้องไปดำเนินการในระบบกระบวนการยุติธรรมชั้นต้น เสียก่อน กล่าวคือต้องไปดำเนินการร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจ หรือ หากจะทำการฟ้องร้องด้วยตนเอง ก็มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีอาญา และเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย เพราะผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดไปแล้วไม่ได้รับโทษตามกฎหมายที่

³สุระทิน ชัยทองคำ. การหยุดนับอายุความ: ศึกษากรณีผู้กระทำความผิดหลบหนี. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2551, หน้า 5.

สมควรจะได้รับ ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำได้ ทั้งนี้หากรัฐหรือหน่วยงานของรัฐไม่สามารถที่จะจับตัว ผู้กระทำความผิดมาสู่กระบวนการยุติธรรมได้ก็น่าจะเกิดความเสียหายต่อสภาพจิตใจของผู้เสียหาย และขัดต่อวัตถุประสงค์ในการนำผู้กระทำความผิดมาบำบัดให้กลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุข การกำหนดอายุความก็เป็นเรื่องที่สำคัญ ในการกำหนดกฎหมายได้เงื่อนไขเวลาในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และไม่ควรให้ผู้กระทำความผิดรอดพ้นกระบวนการยุติธรรมโดยกรอบของกฎหมายไปได้เช่นกัน อันจะทำให้กระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยขาดการยอมรับจากนานาชาติ

ปัญหาประการสุดท้ายคือ ปัญหาการหลบหนีของผู้กระทำความผิดระหว่างการปล่อยตัวชั่วคราว ปัจจุบันมีการกระทำผิดที่รุนแรงมากขึ้น และการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษมากขึ้นทำให้ ส่งผลกระทบต่อ ความเสียหายของสังคมเป็นอย่างมาก ทั้งสภาพปัจจุบันเป็นโลกไร้พรมแดน การคมนาคมมีความสะดวกสบาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่จะเดินทางหรือหลบหนีจากการกระทำผิดทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ทำให้ใช้ชีวิตได้อย่างสุขสบาย และรอคอยเวลาที่คดีจะขาดอายุความเพื่อกลับเข้ามาในประเทศโดยไม่ต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดี หรือไม่ต้องรับโทษ จึงทำให้พบปัญญาคิดว่าด้วยเรื่องอายุความที่ได้กำหนดไว้นั้นไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ ทั้งที่รัฐมีอำนาจในการออกกฎหมาย คำสั่ง หรือกระบวนการใด ๆ เพื่อป้องกันมิให้บุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย สามารถที่จะเดินทางออกนอกประเทศได้ จึงควรแก้ไขเรื่องการเดินทางออกนอกประเทศของตัวผู้ต้องหา หรือจำเลยก่อนที่จะมีการดำเนินกระบวนการยุติธรรมถึงที่สุด เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันและเพิ่มประสิทธิภาพ ของการบังคับใช้กฎหมาย

จากการศึกษาปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะสำหรับแก้ไขปัญหาดังนี้

1.ปัญหาด้านการกำหนดอายุความของกฎหมายในความผิดต่อรัฐกรณีร้ายแรง กฎหมายอายุความตามกฎหมายอาญา สามารถวิเคราะห์ ออกเป็น 2 ประเด็น คือ อายุความฟ้องร้องกรณีผู้กระทำความผิดหลบหนี ก่อนฟ้อง และอายุความฟ้องร้องกรณีหลบหนีระหว่างดำเนินคดี ดังนี้

1.1 อายุความฟ้องร้องกรณีผู้กระทำความผิดหลบหนีก่อนฟ้อง

การที่อายุความไม่มีกำหนดจึงเป็นการขัดขวางการกระทำอันไม่สุจริตอีกทางหนึ่ง ใน ปัจจุบันการหลบหนีซึ่งเหตุผลของกฎหมายถือว่าเสมือนการขจัดความผิดแต่กับพบว่าหลายกรณี ที่หลบหนีไปต่างประเทศแล้วปล่อยให้อายุความหมดไปก็กลับมาใช้ชีวิตในประเทศไทยต่อไปได้ ทุกข์ทรมานแต่อย่างใด การเป็นผู้ที่มีนิสัยผู้ร้ายใจฉกรรจ์หรือกระทำความผิดร้ายแรงอันแสดงให้ เห็นถึงจิตใจอันชั่วร้ายที่ไม่อาจเยียวยารักษาได้ บุคคลเหล่านี้ย่อมจะหาบ่อน้ำลึกและระมัดระวังใน การประพฤติดัวให้ถูกต้องไม่ ปัญหาเหล่านี้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ใน การบังคับใช้กฎหมาย โดยมีข้อดีต่าง ๆ ยุติไปด้วยเหตุผลต่าง ๆ ในการ

ดำเนินคดี การตัดสิทธิการ ลงโทษโดยผลของอายุความตามกฎหมายก็อาจทำให้เกิดผลกระทบต่อความเชื่อมั่นต่อกระบวนการ ยุติธรรมของสังคมได้ ผู้ศึกษาจึงเสนอแนวทางแก้ไขดังจะกล่าวต่อไปนี้

แนวทางแก้ไข ผู้ศึกษาเห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 ที่บัญญัติว่า

มาตรา 95 ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาขึ้นศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

- (1) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี
- (2) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี
- (3) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี
- (4) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
- (5) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น

อื่น

ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาขึ้นศาลแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนีหรือวิกลจริต และศาลสั่งการพิจารณาไว้จนเกินกำหนดดังกล่าวแล้วนับแต่วันที่หลบหนีหรือวันที่ศาลสั่งการพิจารณา ก็ให้ถือว่าเป็นอันขาดอายุความเช่นเดียวกัน

ผู้ศึกษาเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องอายุความในมาตรา 95 วรรคท้าย “เมื่อศาลได้ออกหมายจับ ในคดีความผิดอาญาแผ่นดินร้ายแรงที่มีผลกระทบต่อประชาชน สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี ตามมาตรา 95 (1) หรือ ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ให้ถือว่าเป็นคดีที่ไม่มีกำหนดอายุความ

1.2 อายุความฟ้องร้องกรณีหลบหนีระหว่างดำเนินคดี

ในคดีอาญาที่มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจและประชาชนทั่วไปในวงกว้าง ฐานความผิดฉ้อโกงประชาชน ตามมาตรา 343 เมื่อพิจารณาแล้วการที่ผู้ฉ้อโกงประชาชนได้หลบหนีไปแล้ว ความเสียหายเกิดขึ้นมากโดยเฉพาะประชาชน ผู้ถูกฉ้อโกงบางรายอาจตกเป็นบุคคลล้มละลายได้ และที่สำคัญเป็นความผิดต่อรัฐ ซึ่งมีการกำหนดโทษเพียง 5 ปีนั้น ดังนั้นปัญหานี้จึงมีความรุนแรงในเชิง เศรษฐกิจ อีกทั้งการที่ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาสู่ศาลได้ จึงเป็นความเดือดร้อนของสังคม และโดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ที่ฉ้อโกงมักจะหลบหนีเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เป็นอุปสรรคในการจับกุมผู้กระทำความผิด และความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากบุคคลภายนอกนั้น ก็ต้องตกอยู่แก่ ผู้ถูกฉ้อโกงเอง ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงยากที่จะเยียวยาได้

แนวทางแก้ไข ผู้ศึกษาเห็นว่า เห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องอายุความในมาตรา 95 วรรคท้าย “ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาขึ้นศาลแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนี และศาลสั่งการพิจารณาไว้ให้อายุความสะดุดหยุดลงนับแต่วันที่หลบหนีหรือวันที่ศาลสั่งการพิจารณา ไม่ให้ถือว่าเป็นอัน

ขาดอายุความเช่นเดียวกัน ยกเว้นกรณีวิกลจริต เมื่อศาลสั่งงดการพิจารณาไว้ให้อายุความไม่สะดุดหยุดลงนับแต่วันที่ศาลสั่งงดการพิจารณา”

2. ปัญหาการกำหนดอายุความในความผิดอันยอมความได้ หรือเป็นความผิดต่อส่วนตัว

ปัญหาการกำหนดอายุความในความผิดอันยอมความได้ สามารถวิเคราะห์ ออกเป็น 2 ประเด็น คือ อายุความฟ้องร้องกรณีผู้กระทำความผิดหลบหนีก่อนฟ้อง และอายุความฟ้องร้องกรณีหลบหนีระหว่างดำเนินคดี ดังนี้

2.1 อายุความฟ้องร้องกรณีผู้กระทำความผิดหลบหนีก่อนฟ้อง

จากการศึกษา พบว่า อายุความใน การแจ้งความร้องทุกข์นั้นสั้นไป ทำให้สิทธิในการฟ้องและการตัดสินใจในการฟ้องคดีของผู้เสียหาย ซึ่งอาจส่งผลให้ขาดอายุความได้ ดังนั้นควรจะมีการเพิ่มเติม อายุความในการแจ้งความร้องทุกข์ให้มากขึ้นกว่าปัจจุบัน ผู้ศึกษาจึงเสนอแนวทางแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ที่บัญญัติว่า

มาตรา 96 ภายใต้งบับมาตรา 95 ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

ผู้ศึกษาเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องอายุความในมาตรา 96 ว่า “ภายใต้งบับมาตรา 95 ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ”

2.2 อายุความฟ้องร้องกรณีหลบหนีระหว่างดำเนินคดี

เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าในการกำหนดอายุความของไทยโดยอาศัยความสัมพันธ์ของฐาน ความผิดกับอัตราโทษที่ระวางไว้หรือหรือโทษที่จะลงกับผู้กระทำความผิดนั้น โดยหลักการแล้วก็ นับได้ว่าสอดคล้องกับหลักการทั่วไปที่ใช้ในต่างประเทศ ยกเว้นแต่ในบางกรณีเท่านั้นที่เห็นว่า มีความจำเป็นและเหมาะสมแล้วที่กฎหมายไทยสมควรจะนำ “ประเภทหรือลักษณะของฐาน ความผิด” มาเป็นปัจจัยในการกำหนดรูปแบบของอายุความสำหรับฐานความผิดบางลักษณะการที่ กฎหมายเปิดช่องการหลบหนีให้แก่ผู้กระทำความผิดจึงควรให้เกิดขึ้นไม่ได้ ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนวทางแก้ไข ควรให้มีอายุความสะดุดหยุดลง ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 96 จากร่างที่ได้ในเสนอก่อนหน้านี้ โดยให้คดีที่เกิดกับเด็กที่อายุยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ สะดุดหยุดลง จนกว่าจะอายุ 20 ปีบริบูรณ์ ดังนี้

มาตรา 96 ว่า “ภายใต้งบับมาตรา 95 ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ หรือกรณีผู้เสียหายเป็นบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปีให้อายุความสะดุดหยุดลง ให้รอผู้เสียหายอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ แล้วจึงดำเนินการกระบวนการพิจารณาคดีต่อไป ”

3. ปัญหาการนับอายุความในการหลบหนีของผู้กระทำความผิด ระหว่างการปล่อยตัว ชั่วคราว

การดำเนินคดีเมื่อผู้ต้องหาได้รับการประกันตัว ชั่วคราว และได้หลบหนีไป ก่อให้เกิดปัญหาต่อสังคมและกระบวนการยุติธรรมตามมา ไม่ว่าจะเป็น คดีนักธุรกิจ นักการเมือง และผู้บริหารระดับสูง หลายคนต้องหลบหนีคดีอาญา และโทษอาญา ไปลี้ภัยในต่างแดน หลายต่อหลายคน ซึ่งเห็นได้ตามสื่อที่ปรากฏในปัจจุบัน เช่น คดีบอสกระทิงแดง ลูกชายของบริษัทเครื่องดื่มกระทิงแดง ที่หลบหนีไปต่างประเทศระหว่างปล่อยตัวชั่วคราว และรอให้คดีอาญาหลุดพ้นจากอายุความ เป็นต้น

แนวทางแก้ไข ควรเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในเรื่องการหลบหนีระหว่างปล่อยตัวชั่วคราว ใน การกำหนดการขยายอายุความเมื่อมีการหลบหนีเกิดขึ้น โดยการหลบหนีระหว่างการปล่อยตัว ชั่วคราวนั้นก็จะมี การเริ่มนับอายุความใหม่ตามมาตรา 95 และให้ขยายอายุความโดยเพิ่มจากเดิม ขึ้น 10 ปี เช่น

1. สามสิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก ยี่สิบปี
2. ยี่สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี
3. ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี
4. สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
5. สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมาหรือต้องระวางโทษอย่างอื่น

เอกสารอ้างอิง

สุระทิน ชัยทองคำ. การหยุดนับอายุความ: ศึกษากรณีผู้กระทำความผิดหลบหนี. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2551.